

[Arne Melchior]

stakler – benyttes også som skældsord, tilføjer ordbogen. Jeg er klar over, at det ikke var ment som et skældsord, at der altså har været talt om fattige stakler.

Nu var jeg ikke selv medlem i 1976, så derfor er jeg ikke omfattet af betegnelsen, og derfor føler jeg trang til at sige, at den belæring, tinget fik i starten, nemlig at der ikke behøver at være forskel på jura og moral, efter min mening var særdeles overflødig, idet jeg er sikker på, at det vidste alle folketingets medlemmer i forvejen.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg kan sige, at hvis jeg havde opfattet udtrykket som vendt mod noget medlem her i tinget, ville jeg have skredet ind. Jeg betragtede det som et udtryk for fru Margrete Auken's private erfaringer.

Taanquist (S):

Jeg vil gerne sige, at det også er socialdemokratiets opfattelse, at forslaget hører til i miljøudvalget.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil lige sige, at det var et citat af, hvad det hedder i det folkelige sprog, når en dame kommer i klemme, eller hvad det nu hedder – nu skal jeg lade være at bruge ordene, for at ikke nogen skal føle sig truffet. Jeg har derudover ikke sagt noget om nogens fattigdom – det må i det højeste blive af åndelig art.

Så vil jeg sige til ministeren, lidt i forlængelse af, hvad fru Lone Dybkjær sagde, at vi mangler altså en forklaring, som ikke bare kan handle om at forsinke foretagendet. Vi ved godt, at det er et dyrt anlæg, det er simpelt hen mange, mange penge, men det kan ikke være rigtigt, at det haster, for dette anlæg sigter kun på én ting, og det er kommerciel udnyttelse af uranen i Kvanefjeldet. Det kan ikke haste, for der er ikke truffet en beslutning i Danmark om, at vi skal have atomkraft, og vi ved udmærket godt, at grønlænderne i hvert fald er meget skeptiske – skal vi så blive dér. Det havde været væsentligt at få den debat, så man fik opklaret, at det betryggende og det gode ved 1976-loven var, at vi sikrede, at disse forslag kom og blev vendt i folketinget. Jeg har ikke fået for-

klaringen endnu. Jeg har ikke købt den dér med, at det haster.

Jeg vil igen spørge ministeren: hvad har daværende undervisningsminister Ritt Bjerregaard egentlig ment med udtrykket »de ansøgninger, der kan komme på tale«? Jeg er altså ikke tilfreds med svaret. Der er et klart løftebrud, når man alligevel tager en af de ansøgninger og indrømmer, at det var en af dem, der kunne komme på tale. Den hører hjemme i 1976-loven, det erkender man klart, men man lader den alligevel glide udenfor. Hvor går grænsen? Kan vi få – ja, jeg ved ikke, hvad et løfte er værd, så jeg er lige ved at sige: nej, det er lige meget, om vi kan få et løfte om, hvad man vil gøre ved prøvedepoteringerne. Jeg vil godt have forklaringen.

Jeg vil bede om, at vi, hvis der fremdeles opretholdes et ønske om, at beslutningsforslaget skal i energiudvalget, får det til afstemning. Det må i påkommende tilfælde blive i morgen, da folk skal have tid til at forberede det. Det må jeg bede om, hvis hr. Arne Christiansen opretholder ønsket om energiudvalget.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg bliver nødt til at sige til fru Lone Dybkjær og til ordføreren for forslagsstillerne, fru Margrete Auken, som jeg går ud fra har sat sig ind i forarbejderne til 1976-loven – jeg skal lade være med at antyde det modsatte – at det fremgår tydeligt af forarbejderne til 1976-loven, at denne primært var udarbejdet med henblik på indførelse af atomkraft som energikilde i Danmark, jfr. bemærkningerne til lovforslaget. Loven byggede på det synspunkt, at beslutningen om opførelse af atomkraftværker og anlæg til opbevaring og bearbejdning af bestrålet nukleart brændsel og radioaktive affaldsprodukter krævede folketingets tilslutning. Det var altså en lov, der meget tydeligt tog sit udgangspunkt i en vurdering af mulighederne for at indføre atomkraft.

Jeg går ud fra, at det også for de mere vurderende medlemmer af folketinget er muligt at forstå denne baggrund, når man læser bemærkningerne til 1976-loven igennem.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):